

הוא מדבר — וסגנונו של מייסד קב לתחיה.

בואנה נתעוררה בעייה טכנית. אחד בשם גלובצ'יק היה לו "מכון להמתה" בלובלין. שם כבר רצח 250 אלף יהודים, לפני שהוחלט על כך רשמית. סדר הוא סדר, ועל כן ביקש האדון גלובצ'יק שי יתנו לו במאוחר הרשאה רשמית להריגת היהודים שכבר נהרגו. מיסמך רשמי, שאפי שר לתיקו כדון.

המצפון הגרמני לא הוטרד עליידי רצח של 250 אלף יצורים אנושיים, אך הוא הוטרד על ידי ביצוע פעולה ללא אסמכתא סדרי רה, בשלושה העתקים.

כמה פקידים במנגנון הרצח לא הרגישו בנוח. הטרידה אותם ההרגשה שאולי אין זה בסדר לתת אסמכתא אחרי מעשה. זה פוגע בסדר הטוב. אחד מאלה היה מילר, המפקד הראשי הכליכול של הגסטאפו. "עוד היום אני רואה בעיני רוחי את מילר, כאשר דיברנו על כך לראשונה. הוא הגיד בראשו, מבלי לומר מילה."

למרות הגדת הראש, ניתנה ההרשאה. אני מסמך אותך בזה להביא 150 אלף יהודים נוספים אל הפיתרון הסופי.

לא להרוג. לא לרצוח. אפילו לא להשמיד. להביא "אל הפיתרון הסופי."

כי מייסד רצחני זה פחד מן המילים, הוא יצר מילון שלו של מושגים, שכל מטרתם היתה להימנע מן השימוש במילים מוכרות כמו "מחנה". רצח המוני הוא "פיתרון סופי". רצח של יהודים הוא "טי פול מיוחד". כך נאמר עליהם ובכתב.

יש בכך משהו מעודד: אפילו הרוצחים המיקצועיים היססו מלקרוא למלאכתם בשמה המפורש. הם העדיפו מילים עדינות יותר, אולי כדי להרדים שריד של מצפון. ואולי גם רצו להקל על האלפים, שראו מיסמכים אלה, לטעון, בשנת 1961, כי לא ידעו כלום.

כי מעולם מעולם לא שמעו על רצח סיטור נאי או קימעוואי ברייך השלישי.

★ ★ ★
הוא מדבר — והוא מוגדה תפיסה מוסרית מימעט אינפאנטידית.

הוא מודה ללא הסתייגות כי הוא אשם בסיוע לרצח — רצח של מיליונים. בעצמו אינו יודע כמה מיליונים. אולם הוא מקפיד לציין שמעולם לא פגע לרעה באיש, שלא סבל מעשיאלמות, שהוא עדיין נפש.

"עלי לציין כאן עניין אחד שלא שכחתי אותו מעולם. זה היה בווינה, ב'38, כאשר החליט אייכמן לשתף פעולה עם עסקן יהודי, הד"ר לפנהרץ, כדי לורז את ההגרי רה. "ד"ר לחנהרץ, ששוחרר זה עתה מן המאסר, הובא אלי. הוא היה נירגש, ותחרי לה אמר משהו שלא היה אמת. היתה לי התקפה של רוגז, בדרך כלל אין לי כאלה, ולא השתלטתי על עצמי. נתתי לו סטירת לחי. זאת לא היתה סטירת לחי מכאיבה, לבטח לא, כי אין לי מכשירימכות כאלה.

"אבל לא הסתרתי את זה מעולם. אחר כך ביקשתי סליחה מד"ר לחנהרץ בנוכחות הקצינים שלי, הקצינים שהיו פיקודי, בנוכחות לחנהרץ. אמרתי שלא השתלטתי על עצמי, שאני מצטער."

"נהגתי כך בכונה, כי גם לאחר מכן לא סבלתי כי במחלקה שלי יתקיפו מיששו באופן גופני. זאת היתה הסיבה לכך ש ביקשתי סליחה, לפני האנשים שלי, כשאני לובש מדים."

כי אייכמן אינו סובל אלימות. לשלוח מיליון לאושוויץ — בידיעה ברורה ששם יורעלו בגזאים — זה בסדר. אבל להסתכל בנה, לראות את זה כמו עיניו, זה לא בסדר. הוא לא רצה אף לסייר במקומות הרצח. "אני אף ביקשתי את הגרופן פירר (מילר), אמרתי לו: אנא, אל תשלח אותי שמה. שלח

עתונאים כותבים ומסתכלים בטלביזיה

סיים, בדיוק כך אמרתי זאת, דרך אנב, גם למילר, אומר אני: זה אינו פיתרון לשאלת היהודים, זה אינו פיתרון. אמרתי לו כי נוסף על הכל אנו מחנכים את אנשינו להיות סאדיסטים. אל לנו להשתומם כלל אם כל אלה יהיו לפושעים, כולם לפושעים... האנשים האלה צריכים להשתגע או להיות לסאדיסטים, האנשים שלנו!"

★ ★ ★

הוא מדבר והמאזין — תוהה ר שואל את עצמו: האם הוא מתי הרט? האם התפכח? האם שינה דעתו?

אולם השאלה עצמה מופרכת מיסודה. מתחרט — על מה? איזו דעה יכול היה לשנות?

השקפת עולמו של אייכמן היא השקפת עולמו של פקיד. הוא שירת את הנאצים — כי השלטון היה נאצי. הוא סייע לרצח מיליונים — כי זאת היתה מגמת המייסטר. באותה נאמנות היה משרת כל מייסטר אחר — קוממוניסטי, או דמוקראטי, או ציוני. מבחינה זו צדק הסניגור, כאשר אמר: אייכמן שוב אינו מסוכן. מחוץ למייסטר הנאצי, אינו מסוכן, כי אייכמן אינו פושע פרטי. הפשע שלו הוא השרות — השרות למייסטר שהיה פושעני מטיבעו.

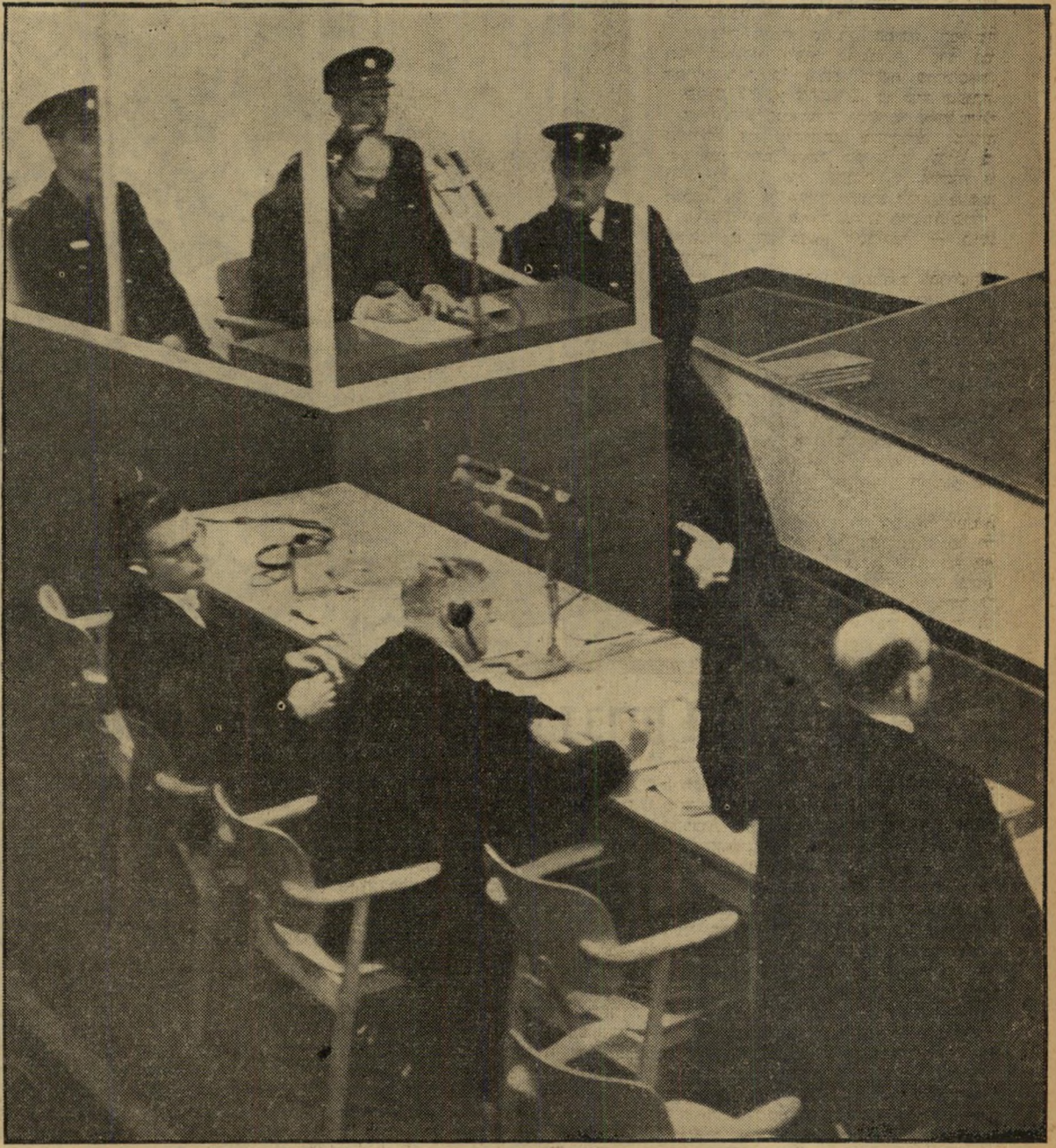
לא, אין הוא מסוכן — כיום. הוא לא ייסד תנועה נאצית חדשה, לא ייוזם מהפכה נאצית. אין הוא מסוגל ליוזם דבר, אך מתר יקום, חס ושלום, מייסטר נאצי חדש באיזו שהיא פינה של העולם, ימצא את אייכמן — אייכמן זה או אחר, הרבה אייכמנים חדשים, שיעשו את מלאכתו. על כן אין כל ערך להצהרה שהכתיב לתוך מכשיר ההקלטה — הצהרה נאיבית כימעט, ניכנות, הצהרתו של פקיד המבקש למצוא חן בעיני בעליה השררה.

"...אם כי אין כל דם דבק בידי, הרי בחדאי ירשיעוני בסיוע לרצח. יהא הדבר כאשר יהא, בפנימייתי הנני נכון לכפר גם באופן אישי על המאורעות המחרדיים, ואני יודע כי צפוי לי עונש מחת. אני אף אינני מתחנן לחסד, כי אין אני ראוי לו. יתר על כן, אם תהא משמעות הדבר מעשה נעלה יותר של כפרה, הריני נכון לתלות את עצמי בפומבי, למען יראו האנטי שמים של ארצות תבל... ינתן נא לי קודם לכן לכתוב עוד ספר אודות הנוראות, לאות אזהרה והרתעה לנוער של ימינו ושל העתיד, ואז אסיים נא את חיי עלי אדמות... "נוראות"? "מאורעות מחרדיים"? מילים, מילים. אייכמן אינו חש שהדברים מחרדיים, הוא גם אינו חש את ההיפך. אין הוא נאצי ואין הוא אנטינאצי. הוא פשוט פקיד ש מילא הוראות, מילא אף יותר מן המוטל עליו, הצטיין ועלה בדרגה — ולמולו ה ביש התמוטט המייסטר אותו שירת.

אילו היה כן לגמרי, היה שואל: "מה בעצם רוצים ממני?"

כי "כל ימי חיי הייתי רגיל לציות, החל בילדותי וגמור ב'8 במאי 1945 — ציות, אשר התפתח בימי השתייכותי לס.ס. לציות עיוור, לציות נטול כל תנאים."

ועל כן: "אדוני הפקד, אילו היו אומרים לי בעת ההיא: אביך בוגד, אבי שלי עצמי הוא בוגד, ועלי להמיתו — גם כן הייתי עושה זאת. אני צייתי או באופן עיוור לפקודות, ומילאתי אחר הפקודות במש מעת עיוורתי, ובזה מצאתי — איך אומרים זאת — את סיפוקי. את שלחתי רוחי."

..זה האיש!" קרא האוזנר בשיא נאמו והצביע על אייכמן